

SLUTNJAMA ZAOGRNUĆ

Janko Bubalo

Čudno: i kad se ponekad
povučem u stranu i
sa starih i s novih ljudskih vodogaza,
ne nađem svoj svijet nenaseljen, prazan.
Opet me opkole sva stara znamenja.
I, čudim se: odakle ove oči žedne,
odakle klanci, odakle čvorišta? I
bezbroy kopalja. Ničem kraja nema!
A sve se propne na prste. Sve se
začudeno pita: odakle još sjaj
u mojim noćima. Otkle cvijet u očima
nakon toliko neprospavanih noći
kojima nitko ne pozna trajanja. A
i kad se, ponekad, povučem u sebe,
opet me sve u čudu
ko došljaka promatra

S toga, dobar mu budi
kao i do sada! I,
zatvori mu oči sanjivim prstima,
ako moj cvijetak zaželi da zaspi
od dugih čekanja. Tà, vi ste uvijek
bili kao braća! Nikad jedan drugom
niste snove mutili. Mogli ste se mirno
na sebe nasloniti. I, do iznemoglosti
mogli ste šapnuti ono što samo vi
u svom dnu razumjeste. Pa, ako već
koji moj cvijet i bez mene ostane,
mjeseče, brate moj, budi mu milostiv!
Ohriši mu suze. Pa, nek u tvom licu
i moje, tad blijedo, lice
ponekad dosanja